

úřadu. Vzhledem k tomu vzešla by stranám jistě újma jimi nezaviněná, kdyby tento den byl považován za všední den, a proto domnívá se rekursní soud, že jest pohlížeti, pokud se týká soudních lhůt, na tento den jako na den sváteční. Proto nekončila v tomto případě lhůta k odvolání dnem 21. dubna 1930, nýbrž jest za to míti, že odvolání podané dne 22. dubna 1930 bylo podáno v čas.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Svátkem ve smyslu § 126 druhý odstavec c. ř. s. jest jen některý ze dnů vyjmenovaných v §§ 1 až 3 zákona čis. 65/25 (sr. § 4 téhož zákona). Nelze proto za svátek uznati velkonoční pondělí roku 1930, ano tam není jmenováno a nespadlo v jedno s jedním ze dnů tam uvedených. Skutečnosti uvedené v napadeném usnesení nemají moc zákona.

Čís. 9976.

Jde o žalobu z rušené držby, domáháno-li se toho, by žalovanému bylo zakázáno zříditi budovu na pozemku, k němuž přísluší žalobci právo služebnosti, a by mu bylo nařízeno, by ustal v provádění stavby, a navrženo-li opatření podle § 341 obč. zák.

(Rozh. ze dne 12. června 1930, R I 374/30.)

Žalobci domáhali se žalobou, by bylo žalovanému zakázáno, by na dílci pozemku, přes nějž přísluší žalobcům právo chůze a jízdy, nezřídil budovu (jatky s lednicí); a by bylo žalovanému nařízeno, by ustal v provádění této stavby, a navrhli na základě této žaloby povolení prozatímního opatření podle § 341 obč. zák. Soud první stolice uznal rozsudkem podle žaloby. Soud druhé stolice nevyhověl odvolání (správně rekursu) žalovaného a napadený rozsudek (správně konečné usnesení) potvrdil. Dovolání žalovaného soud druhé stolice odmítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

D ů v o d y:

Rozhodnutím soudů druhé stolice ze dne 8. října 1929 bylo vysloveno, že »se odvolání (správně rekursu) žalovaného z rozsudku (správně konečného usnesení) okresního soudu ze dne 17. května 1929 nevyhovuje a napadený rozsudek (správně konečné usnesení) potvrzuje«. Toto rozhodnutí jest vydáno zřejmě ve formě pouhého usnesení. Nicméně žalovaný napadl je odvoláním, vycházejí z názoru, že jde vlastně o rozsudek odvolacího soudu vydaný po ústním odvolacím jednání a jen ve formě pochybený. Již v plenárním rozhodnutí ze dne 28. listopadu 1921, čis. pres. 1210/21 (čis. 1309 sb .n. s.) bylo dovozeno, že, pochybí-li

soud ve formě rozhodnutí, lze opravný prostředek přizpůsobiti buď formě, v níž bylo rozhodnutí vydáno, nebo formě, v níž soud podle zákona by měl rozhodnouti. V souzeném případě přizpůsobil žalovaný opravný prostředek formě, ve které podle jeho názoru měl soud druhé stolice po zákonu vydati své rozhodnutí, ale soud druhé stolice odmítl napadeným usnesením tento opravný prostředek jako nepřipustný, ježto podle § 528 c. ř. s. jest další opravný prostředek z rozhodnutí druhé stolice ve sporech pro rušenou držbu vyloučen. Jest se proto obíráti otázkou, zda soud první, či druhé stolice pochybil ve formě svého rozhodnutí. Jde o to, zda žalobu, o níž soud první stolice rozhodoval, jest posuzovati jako žalobu z rušené držby, o které jest jednati v řízení podle § 454 a násl. c. ř. s., či jako žalobu o právo (§ 523 obč. zák.), o níž jest jednati jako o obyčejné žalobě. Podle § 454 c. ř. s. jest ve zvláštním řízení upraveném v §§ 455 až 460 c. ř. s. jednati jen o žalobách z rušené držby věcí a práv, ve kterých žalobní prosba čelí jen k ochraně posledního stavu držby a k jeho obnovení, a má býti podána ve lhůtě tamže uvedené a býti zevně označena jako žaloba z rušené držby. Zvláštním případem žaloby z rušené držby jest podle čl. XXXVII uv. zák. k c. ř. s. a § 340 a 342 obč. zák. žaloba opřená o to, že držba nemovitě věci nebo věcného práva jest ohrožena prováděním nové budovy anebo bořením staré budovy; to správně vystihl soud druhé stolice ve svém rozhodnutí.

Konečnou prosbou domáhá se žalobce při tomto druhu žalob z rušené držby soudního zákazu stavby (boření). Žaloba, o níž jde, nebyla zevně označena jako žaloba z rušené držby, a žalobci přetřásají v ní nejen poměry držební, nýbrž i právní stav. Avšak v pátém odstavci žaloby uvádějí žalobci výslovně, že byli ohroženi v držbě práva chůze a jízdy a že jsou tu podmínky § 340 obč. zák. a výslovně, odvolávajíce se na toto zákonné ustanovení a na §§ 456 a násl. c. ř. s. navrhuji, by bylo uznáno: »žalovanému se zakazuje, aby na dílci stavební parcely čís. kat. 159, přes nějž žalobcům přísluší právo chůze a jízdy ve prospěch domu čís. 3, nezřídil způsobem jím zamýšleným a počatým jatky s lednicí, a nařizuje se žalovanému, by ustal v provádění této stavby«. Dále žádají žalobci o opatření podle § 341 obč. zák. a čl. XXVII uvoz. zák. k ex. ř. možné jen při žalobách posesorních, kdežto při petitorních žalobách vyhověti jest předpisům § 381 a násl. ex. ř. (sr. Neumannův Komentář k ex. řádu vyd. 3 str. 1224). Uváží-li se všechny tyto okolnosti, jest patrné, že se žalobci domáhají soudního výroku, který bylo lze vydati jen podle zásad řízení o žalobách z rušené držby, a žalobci sami citací zmíněných právních předpisů vyloučili možnost závěrů, že vznášejí obyčejnou petitorní žalobu podle § 523 obč. zák., třebaže v konečné prosbě mluví o svém právu, nikoli správně o držbě práva. Neměl proto soud první stolice rozhodnouti tak, jakoby šlo o žalobu o právo, ani žalobci to nežádali, a právem soud druhé stolice uznal, že rozhodnutí první stolice, ve formě rozsudku přioděné, jest konečným usnesením, a že opravný prostředek žalovaným podaný ve formě odvolání jest ve své podstatě rekusem do konečného usnesení. V důsledku toho rozhodl správně soud druhé stolice o tomto opravném prostředku jen

usnesením a nevadí, že teprve v posledním okamžiku, po provedeném ústním odvolacím jednání, přišel na pravou podstatu sporu. Má-li se věc takto, byl napadeným usnesením podaný opravný prostředek do rozhodnutí druhé stolice právem odmítnut jako nepřipustný, ať již z toho důvodu, že jde o opravný prostředek formálně pochybený, anebo z toho důvodu, že jde o opravný prostředek podle § 528 c. ř. s. nepřipustný.

Čís. 9977.

Osmihodinná pracovní doba.

Ustanovení Washingtonské smlouvy o osmihodinné pracovní době (vyhlášené pod čís. 80 sb. z. a n. na rok 1922) mají jen potud v n i t r o s t á t n í platnost, pokud byla vtělena ve vnitrostátní zákoný předpis. Nestačí vyhlášení smlouvy ve sbírce zákonů a nařízení.

Podle zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n., nelze ani zaměstnance zastávající místo dohlížitelské nebo ředitelské nebo místo důvěry, zásadně, jen pro tuto jejich vlastnost, vylučovati z ochrany zákona.

(Rozh. ze dne 12. června 1930, Rv I1125/29.)

Žalobu zaměstnance na zaměstnavatele o zaplacení odměny za práci přes čas o b a n i ž š í s o u d y zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Zjistiv, že žalobce konal dozor nad skladem, nad nakládáním a nad odvážením, zhodnotil soud první stolice správně na základě svědeckých výpovědí význam žalobcových prací v jednotlivých směrech. Nevadí, že svědek O. míní, že k tomu nebylo třeba vyššího vzdělání; to jest sice pravda, ale není ho zapotřebí ani k výkonu dozorčích prací. Oceniv práce jako dozorčí vzal první soud řádně zřetel k rozhodujícím okolnostem. Při každé práci, jež žalobce konal, byla tu jakási kombinace duševní činnosti a případné činnosti manuální, jež však, jak obsahově zjistiti může soud odvolací, nad činností dozorčí nepřevládala. Není také rozhodným a nikterak nevadí, že sám žalobce dostával nařízení; vždyť byl orgánem zjednaným ke službám, a jistou kontrolu má nad sebou i ředitel závodu. Je také lhostejno, dohlížel-li na sklad, na zásoby a na množství zboží, na stáje a pod.; dozorčí činnost jest to vždy. Když však tomu tak, posoudil soud první stolice věc po stránce právní správně a odvolání není odůvodněno. Jest jistě správné, že ustanovení zákona čís. 91/1918 sb. z. a n. a konvence čís. 80/1922 sb. z. a n. jsou dány k zamezení vykořisťování osob slabých, potřebujících ochrany proti možným přehmatům zaměstnavatele; ale, když posléz uvedená konvence vyloučila některé osoby v čl. 2 a speciálně pod písm. a) tam vyjmenované, nerozlišovala při tom, jde-li o osoby ve vysokém sociálním postavení, jako ředitele závodu a pod. čili nic. Nelze proto také soudu rozlišovati, zda jde v souzeném případě o dozorčí sílu s malým, či značným okruhem dozorčí činnosti. Poukaz na starší dělníky, dohlízející na učedníky nebo na přední dělníky dozírající na ostatní, není rozhodným, neboť jde vždy jen o dělníky, a není zvláště v této rozepři roz-